

At få sin hund stjålet

Det mareridt oplevede Christine Schou-Omak for nylig - og foruden sorgen og uvisheden følte hun frustrationen over, at det reelt er så svært at efterspore hunden.

Af Hanne Goldschmidt

En travl dag i november efterlod Christine Schou-Omak sin 5-årige Yorkshire Terrier Ludvig bundet til supermarkedets hundekrog, mens hun købte ind. Da hun kom ud få minutter efter, var Ludvig væk. Han kunne ikke rive sig løs selv og nærmer sig meget nødtigt fremmede, så der var ingen tvivl om, at han var blevet stjålet.

Kontaktede alle relevante instanser

“Først meldte jeg selvfølgelig tyveriet til politiet,” fortæller Christine Schou-Omak. “Men dér virkede det nærmest, som om de var ligeglade.

Så ringede jeg til Dyrefondet, hvor jeg fik mange gode råd om, hvordan jeg kunne komme videre med efterlysningen. Dem fulgte jeg alle sammen.

Til at begynde med kontaktede jeg Dansk Hunderegister og meldte hunden stjålet. Men dér har man tilsyneladende ikke opdateret oplysningen, og det undrer mig. For det er jo ret vigtigt, at det fungerer hurtigt med sådan en anmeldelse.

Jeg fik også fat i Falck, for de kører ud med deres ambulance, når folk melder om fundet af døde dyr. Falck scanner hunde og kan så give ejeren meddelelse om dødsfaldet, og så ved ejeren i hvert fald, hvad der er blevet af hunden.

Landbohøjskolen har en intern hjemmeside for dyrlæger, og dér fik jeg Ludvig meldt stjålet og gav hans signalement og det hele. Desuden fik jeg ham efterlyst på Dansk Kennel Klubs hjemmeside. Endelig kontaktede jeg Dyrenes Beskyttelses hjemmeside med de samme oplysninger.

For en ordens skyld ringede jeg dagen efter til sidstnævnte sted og

spurgte, om man kunne gøre mere. “Ikke gennem os,” sagde de. Men rent tilfældigt blev det alligevel ad den vej, Ludvig kom hjem.”

Solgt på det sorte marked

“Hvad der gjorde mig særlig belyst og ked af det, var, at Ludvig er født med nedsat lever- og galdefunktion og skal have specialfoder for ikke at blive syg. Man kan ikke se, hvad der er i vejen med ham, og en dyrlæge, der ikke kender ham, kan have svært ved at stille diagnosen.

Han blev stjålet om tirsdagen, og jeg gik resten af ugen og havde det forfærdeligt ved tanken om, hvad der var blevet af ham. Men om søndagen blev jeg ringet op af et par, der sagde, de havde ham og ville komme med ham. De havde hemmeligt telefonnummer, og jeg måtte ikke hente hunden hos dem.

Da de kom, fortalte de, at de havde købt ham på gaden for 2.000 kr. af nogen, der ikke kunne have ham længere. Han hed Charlie og var 2 år. De var gået til dyrlægen efter et par dage, fordi han sov hele tiden og var mat i øjnene.

Dyrlægen undersøgte ham, behandlede ham for øjenbetændelse og vaccinerede ham. Desuden blev hunden scannet, og så viste det sig, at han hed Ludvig og var 5 år.

Der kom også den oplysning frem, at parret ikke stod som ejere. Det kunne selvfølgelig skyldes, at et ejerskifte ikke var opdateret i Hunderegisteret. Men efter min mening burde det i hvert fald have gjort dyrlægen mistænksom, at hunden pludselig var blevet 3 år yngre. Jeg kan ærlig talt ikke forstå, at han ikke ringede mig op.

Men han gav mit navn til parret,

Foto: Christine Schou-Omak

og de søgte på internettet og fik “googlet” mig frem på computeren og fandt derved mit navn på Dyrenes Beskyttelses hjemmeside. De hævdede, at de først dér opdagede, at hunden var stjålet. Det var om fredagen. De prøvede så, sagde de, om de kunne leve med at have en stjålet hund, men det var for meget, og så kontaktede de mig.

De ville have mig til at betale dyrlægen, de 2.000 kr. og udgifter til hundesnor, kurv osv. Jeg gik med til at betale dyrlægeregningen, men hævdede, at de 2.000 kr. var en risiko, man løb, når man købte hund på det sorte marked. De anskaffede ting kunne de jo bare gemme, til de købte deres næste hund på reglementeret måde.

Ludvig havde heldigvis ingen skade taget af oplevelsen, i hvert

fald ikke noget, som hans diætforer og de vante omgivelser ikke hurtigt fik bugt med.”

Frustrationerne

Men Christine Schou-Omak er frustreret ved tanken om, at det egentlig skyldtes en ren tilfældighed, at Ludvig kom hjem. Havde det ikke været nødvendigt at få ham til dyrlægen, var han måske aldrig kommet tilbage. Hun er glad for, at dyrlægen oplyste parret om hendes navn, men undrer sig stadig over, at han ikke selv kontaktede hende.

“Jeg da kan godt se, at dyrlæger ikke skal optræde som politi,” siger hun, “og som dyrlæge har han behandlet Ludvig fint nok, men som menneske burde han have tænkt, at der måske sad nogen et sted og var bekymrede for deres hund. Han har muligvis nok handlet i god tro - men alligevel!”

Hun mener også, at Hunderegisteret burde have en hjemmeside, hvor man kan melde en hund stjålet og få oplysningen med i hundens data. Det ville gøre det lettere at efterspore den.

Politiet

Politiets ligegyldighed har skuffet hende. Hun siger: “Selvfølgelig har politiet meget at se til og er underbemandede. Men så svært kan det heller ikke være. Det er da ikke hver dag, der er uroligheder på Nørrebro eller internationalt topmøde i Danmark. Man har registre for cykler, som meldes stjålne, hvorfor så ikke for hunde?”

Desværre er hun ikke ene om fornemmelsen af, at politiet behandler sager om stjålne hunde som forstyrrende ulejlighed. Dansk Kennel Klub kan fortælle om talrige tilfælde, hvor anmeldelsen “desværre er blevet væk”, og anbefaler, at man altid anmoder om at få politistationens mailadresse, sender anmeldelsen til den og beder om at få en bekræftelse. Det er, som om det ikke er gået op for ordensmagten, at hunde ikke er ligegyldige ting, men levende væsener og familiemedlemmer. Det kan især undre, fordi ty-

verier af hunde er uhyggeligt mange. For ikke længe siden blev en Yorkshire Terrier som Ludvig stjålet fra sit hjem. Tyven havde knust en rude og var gået målrettet efter hunden. Andre værdigenstande var ikke rørt.

Så groft et tilfælde er heldigvis en undtagelse. Men ved hvert hundetyveri sidder der nogle mennesker, som er bekymrede og ulykkelige. Hvorfor kan man ikke hjælpe dem? Et register som det over de stjålne cykler, landsdækkende og tilgængeligt for alle politikredse, ville være et effektivt redskab og vel nogenlunde overkommeligt at oprette.

Pressen

For ikke at lade noget som helst uforsøgt gik Christine Schou-Omak også til lokalaviserne og TV2 Lorry. Men hendes erfaringer med medierne er noget blandede:

”Min tanke var, at hvis der blev bragt billeder af Ludvig, ville det gøre det vanskeligere for tyven at færdes med ham i vores nærområde. Derfor syntes jeg, det var vigtigt med netop de lokale medier. TV var ikke interesseret, men aviserne var, og da Ludvig nåede at komme hjem, før de havde deadline, fik de den lykkelige slutning på historien med.

Og så først kom andre strøm-mende, både det lokale TV og endda ugebladene. Jeg stillede op, for jeg vil gerne være med til at gøre folk opmærksomme på, at de skal passe bedre på deres hunde. Jeg har siden fået at vide, at der netop i mit kvarter, Frederiksberg, stjæles særligt mange hunde, så det gælder virkelig om at være opmærksom. Kan jeg gøre noget til, at andre undgår den skrækelige situation, jeg var i, så gør jeg det gerne.

Det virker bare ligesom lidt nedtrykkende, at medierne først var interesserede i at bringe historien, da den havde fået en happy ending. Det var snarere solstrålestoffet end budskabet, de var ude efter.

Men én ting er sikker: Ludvig skal aldrig mere stå bundet uden for en forretning.”

Dyrefondets råd, hvis hunden bliver stjålet eller løber bort:

- Hunden skal være opført i Dansk Hunderegister med chip eller tatovering. Det er lovpligtigt.
- Sørg for, at oplysningerne her (fx ejerskifte) er opdaterede.
- Meld det skete til politiet og bekræft anmeldelsen skriftligt.
- Kontakt Dansk Hunderegister, Falck, Dansk Kennel Klub (hvis hunden er stambogsført), dyreværnsorganisationer og Landbohøjskolen, som har en intern dyrlæge-hjemmeside, der kan orientere dyrlæger, hvis der dukker mistænkelige, nye patienter op.
- Hav gode og nogenlunde nye billeder af hunden.
- Sæt efterlysning - med billede - op mange steder i lokalområdet (men husk at fjerne dem igen, når hunden er kommet tilbage).
- Lad aldrig, aldrig hunden stå bundet, hvor De ikke kan holde opsyn med den! (Tyveri er ikke den eneste risiko, den løber. Hvad, hvis der fx kommer en bidsk hund forbi? Men det er selvfølgelig en helt anden historie.)
- Pas godt på Deres hund. Den har kun Dem at holde sig til.

De kan gratis rekvirere Dyrefondets pjeces ”Efterlysning af bortkomne hunde” på telefon 39 56 30 00, via telefax 39 56 33 60 eller pr. e-mail: post@dyrefondet.dk.